

Udbytte som muligt til Aktionærerne. De følge derfor med stor Opmærksomhed alle Strømninger paa Pengemarkedet og søge at hæve Prisen paa Penge, saa snart Lejlighed dertil gives, for at Udbyttet kan blive saa stort som muligt. Jeg synes derfor, man med et halvt Øje kan se, at der ret naturligt maa gøres Forskel mellem Institutioner, hvis Oprettelse skal være til Gavn for Folket i dets Helhed og ikke for nogen enkelt, og saadanne Institutioner, der laves kun paa Spekulation.

Jeg føler for øvrigt ikke Lyst til at udtale min Mening om de her foreliggende Lovforslag eller at øve Kritik over for enkelte Punkter i dem. Jeg tror, det er fornøftigst nu at sige saa lidt om dem som muligt og at lade dem gaa ud i Verden og gøre deres Gerning der. Vi kunne saa efter nogle Aars Forløb se, hvorledes de virke, og skulde det saa vise sig, at de virke uheldigt paa forskellige Punkter, er det vor Pligt — og jeg haaber ogsaa, vi, saa vidt vi formaa, ville gøre Forsøg derpaa — her at raade Bod paa disse Forhold. Andet er der ikke her at gøre i Øjeblikket. Ingen er fuldstændig klar over, hvorledes Lovforslagene i det enkelte ville virke. Jeg har derfor ikke nogen Anledning til at komme nærmere ind derpaa. At Forslagene ikke oppe i Landstinget paa alle Punkter ere undergaaede Forandringer, som have været til det bedre, er ogsaa min Mening. Det have de ikke, men der er jo forskellige Meninger om den Sag. Et Punkt vil jeg dog berøre lidt. Der er ingen andre, der har berørt det; rimeligvis fordi de have fundet det ganske underordnet. Det er det ogsaa i en vis Forstand, og især, naar der er Tale om en Skattereform, er det temmelig underordnet. Det er dog alligevel ikke ganske uden Betydning. Det kan vel ikke nytte stort at fremhæve det. Jeg venter ikke, at der skal ske nogen Forandring deri, men vil dog gøre opmærksom derpaa. Det er Formue- og Indtægtsskatte-lovforslagets § 7. Der havde det gamle Lovforslag en Ordning af dette Forhold, som var meget klar og tydelig, saaledes at en Familiefader selvfølgelig skulde betale Skat for dem, der hørte til Familien. Men hvis hans Kone havde Særformue, skulde hun betale Skat af den Særformue, hun havde. Det Forhold var klart og tydeligt og kunde ikke give Anledning til nogen Splid eller Uenighed. Men ved denne Paragraf udsætter man sig nu for at saa Splid mellem Mand og Kone, naar Hustruen har Særformue. Der staar nemlig her, at han skal betale af hele Formuen

ogsaa Hustruens Særformue, og hvis han saa vil have noget tilbage fra hende, maa han henvende sig til hende derom. Dette Forhold, synes jeg, kan blive meget delikat, hvis Manden f. Eks. skulde til at udpante hos Konen for at faa sin Del af de af ham indbetalte Skatter tilbagebetalt af hende. Jeg antager naturligvis, at Forholdene ville ordne sig paa en noget heldigere Maade, men man kunde tænke sig, at de vilde give Anledning til nogen Uenighed paa sine Steder, og det synes jeg kunde være undgaaet ved at vedtage Forslaget, som det tidligere forelaa. Jeg har dog en vis Mistanke om, at det er vedtaget i Landstinget, fordi der er Tanker fremme, som ikke gaa i Retning af Kvinde-emancipationen, og fordi man der er bange for, at der i saa Henseende skulde ske noget uheldigt. Derfor har man indført denne Bestemmelse i Loven, at Manden selv skal sørge for, hvorledes han faar Skatten repareret. Jeg vil haabe, at det ikke vil bringe alt for megen Forstyrrelse ind i Familieforholdet.

Dermed vil jeg slutte de faa Bemærkninger, jeg har at gøre, og haaber, at disse Lovforslag, naar de nu gaa ud i Verden, ikke maa vække alt for megen Utilfredshed, og at de maa virke saa heldigt, at vi ikke maa bedrøves alt for meget over, hvad vi her have gjort i de mange Aar, vi have arbejdet paa denne Sag.

Wilman: Efter den udmærket dygtige Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borghjerg) førte Ordet paa Socialdemokratiets Vegne over for disse Skattelovforslag, er der ingen Grund for mig til at komme ind paa disse i deres Almindelighed, men i den Kreds, jeg repræsenterer, ville Skattelovene virke saaledes, at hvis jeg kom ud og sagde, jeg var glad for dem, vilde det blive meget unaadigt optaget af Befolkningen. Ikke alene for de enkelte Beboere derude, men ogsaa for Kommunerne som saadanne ville disse Skattelove have en i høj Grad uheldig Virkning. Det, der særlig vil virke uheldigt for Kommunerne, er to Ting, det er den mellemkommunale Beskatning, som — det kan jeg ikke nægte — jo i og for sig er et af de retfærdige Punkter i disse Lovforslag, og dernæst det, at Kjøbenhavn ikke faar Lov til at ligne, som den vil, ligesom alle andre Kommuner her i Landet.

Paa den mellemkommunale Beskatning miste vi ude i Kommunerne Nord for Kjøbenhavn ganske betydelige Beløb, Beløb,